

AHISKA TÜRKLERİNİN BİR AHISKA DAVASI VAR VE DAİMA VAR OLACAKTIR!

Yunus ZEYREK

Yurdundan yuvasından koparılmış Ahıska Türklerinin bir vatan davası, Ahıska davası var! 75 yıldan beri ayrı düşen, sürgünden sürgüne giden, felâketten felâkete sürüklenen ve onulmaz acılar yaşayan halkımızın bir Ahıska davası var. Ve bu dava hallolana kadar ebediyen var olacaktır. Hatta bu dava, Türk milletinin millî bir meselesidir, değil mi! Zira bizim milletimiz vefalıdır.

Baştan başlayalım. **15 Kasım 1944**'de hiçbir hukukî suç isnat edilmeden, sırf savaştan galip çıkmanın şımarıklığı ile Türkiye'nin kuzeydoğu illerini koparma derdine düşen Sovyet yönetiminin tepelerindeki Gürcüler, fırsatı ganimet bilerek yol üzerindeki Ahıska'nın yerli ahalisini ortadan kaldırmayı plânladılar. Bu sayı dâhil dergimizin muhtelif sayılarında ve kitaplarımızda yer alan sürgün belgelerinin hepsinin altında Gürcülerin imzaları bulunmaktadır. O hâlde bu sürgünün birinci sorumlusu, Sovyetler Birliği'nin eteği altına sığınaarak bunca zulmü halkımıza reva gören Gürcü yönetimleridir.

Stalin'in 1953'te yeryüzünden silinmesinden sonra Beriya'da onu takip etti. Bu iki zalimin altındakilerin adları pek duyulmasa da kitaplarımızı ve dergimizi takip edenler belgelerden onları da tanıyacaklardır.

Sovyet dönemi sürgün Kuzey Kafkasya halklarının hepsi vatanlarına dönebildiler. Bugün sürgünde yaşayan tek topluluk Ahıska Türkleridir. Bunun müsebbibi bugünkü Gürcü yönetimidir. 1999 yılında Avrupa Konseyi'ne giriş müracaatı yaparken bu insanlık ayıbını sileceklerine söz veren Gürcü zimamdarları, çirkin bir kurnazlıkla halkımızı korkutmaya devam ederek bu sözlerini yerine getirmediler.

Bu, meselenin bir yüzü. Diğer yüzü ise bizden ve Türkiye'den ibarettir. Biz Ahıska Türkleri olarak 1829 yılından 1944 yılına kadar, Çarlık devrinin karanlığından Sovyet devrinin zulümlerinden başımızı alıp diğer Hristiyan topluluklar gibi eğitim göremedik. Mekteplerimizde kâh Rusça, kâh Azerbaycan Türkçesiyle ve en son da Gürcüce olarak, fakat Türk kültüründen uzak konularla meşgul edildik. 1944 sürgününde gittiğimiz yerlerde ölüm kalım mücadelesi verdik. Bütün olumsuz şartlara rağmen Türk olarak hayatta kaldık. Buna şükrediyoruz.

Sovyetler Birliği'nin zincirinden kurtulunca vatan kapılarına dayandık. Fakat Gürcistan bütün kapıları yüzümüze kapattı. Eski devletimiz olan Türkiye'nin kapısını çaldık. TBMM, 1992'de *Ahıska Türklerinin Kabulü ve İskânına Dair Kanun* çıkardı. Bu kanunu Iğdır'a getirip yerleştirdiği bir avuç insanla sınırlandırdı ve kapattı. Sonra serbest göç devam etti. Bu göçle gelip iki yıl ikamet edenlere vatandaşlık veriliyordu. Sonraları bu süre beş yıla hatta uygulamada 8-10 yıla çıktı. 1992'de başlayan göçün, 2019'daki durumu, bu meyanda vatandaşlık alanların, ikametle yaşayanların veya vatandaşlık serencamı devam edenlerin net miktarı hakkında bilgimiz yok. Neler çektiğimizi Allah biliyor. Erzincan ve Ahlat'a getirilen sınırlı haneleri de buna ilâve edebiliriz...

Peki, biz ne istiyoruz?

Millet, sürgün hayatının sona ermesini istiyor; fakat yıllardır sürüncemede kalan bu ölüm kalım mücadelesinde işin STK unvanıyla rol çalan ne idüğü belirsiz kişilere havale edilmiş olmasından fevkalâde mutazzırdır! Hazır mesele Avrupa Konseyi gündeminden çıkmamışken Hariciyemiz vasıtasıyla, meselenin ciddî ortamlarda görüşülerek bir an evvel bir karara bağlanmasını istiyoruz. Bu arada, birkaç kişiden meydana gelen ciddî bir istişare heyeti teşkil edilmeli. Bu heyet, hemşehrihlerin yaşamakta oldukları ülkelerde dolaşıp nabız yoklaması yaparak vatana döndüklerinde kendilerine devletimizin şefkat elinin uzanacağı yönünde telkinlerde bulunmalıdır.

Burada üç husus karşımıza çıkar: Ahıska'ya dönmek isteyenler, Türkiye'ye gelmek isteyenler ve belki de sürgün yerinde kalmak isteyenler. Sürgün yerinin vatan olamayacağını bilsek de sondeki gruba itirazımız olamaz. O zaman asıl üzerinde duracağımız diğer iki kesimdir. Plân program da ona göre yapılmalıdır.

Unutmamalı, Gürcistan, TV ekibi adı altında KGB elemanlarını bile Türkiye'ye sokup Ahıskalıların evlerine kadar girerek "*Abhazya göçmenlerimiz var! Çok zor durumdayız, gelirsiniz rahat edemezsiniz!*" diye olumsuz propagandayla halkımıza korku ve tehdit saldı... Biz bu propagandayı etkisiz kılacak bir çalışma yapamadık. Kimseye lâf anlatamadık. Hâlbuki Ahıska'nın Abhazya göçmenleriyle bir alâkası yok. Ahıska sürgünlerinin köylerinin bir kısmına Acaralıları getirip doldurdular. Bir kısmı

hâlâ harabe. Onlar zaten Ahıska'ya gelmek isteyenlere yeter... Bu Acara meselesi de başkadır. Acaralılar dağıtmak fikri, taa 1921'de zamanın Başbakan ve İçişleri Bakanı Ramışvili'nin, Moskova Antlaşması'na imza atan delegemiz Dr. Rıza Nur'a Tiflis'te söyledikleri arasındadır. O bir Menşevik'ti; komünistler gelince Paris'e kaçmış ve orada yine bir Gürcü tetikçi tarafından vurulmuştu. Fakat demek ki Gürcü'nün milliyetçi/sosyal demokrati, komünisti ve bugünkü yöneticileri aynı zehirli fikirleri muhafaza etmektedirler.

Halkımızdan bazı aileler, vatan Ahıska'ya geldiler. Burada ev bark kurdular fakat uzun süre barınamadılar. Yani tutunamadılar. Bu şekilde tek tek gelip Gürcistan'da adeta yem oldular. Toplu bir dönüş olsaydı farklı olurdu.

Öyleyse bu işi devlet seviyesinde ele almalı ve kısa zamanda bir sonuca bağlamalıdır.

Yarım milyona yakın bir nüfusun Ahıska'ya dönmek için mümkün olmadığını hesaplayarak Türkiye'ye toplu göç de plânlanmalıdır. Hâlihazırdaki göçler uzun zamana yayılarak insanlar bezdirilmektedir. Bundan vazgeçilmelidir. Onların bu devletten talebi sadece vatandaşlık hakkının bir an evvel verilmesidir. Bunu çok görmeyelim. ABD'de refah içinde yaşayan hemşerilerin gözü bile ay yıldızlı hüviyet cüzdanında. Kendi canımızdan ve kanımızdan, eski vatandaşlarımız, tarih boyunca kalbi ve gözü bizimle olan bir topluluk, Rusya çöllerinde eriyor, eriyor, eriyor... Buna bir gün bile tahammül edilemez. Bizim halkımızın önünde, yukarıda ifade edildiği gibi üç yol var: Ahıska'ya dönmek, Türkiye'ye gelmek, sürgün yerinde kalmak... Dördüncü yol yok!

Dördüncü yolu, açıkça söylenirse de biz söyleyelim: Sürgün yerlerinde kalsınlar. Onlara, Kazakistan örneğindeki gibi, mektep yapalım, oralarda biçki dikiş gibi sözüm ona meslek kursları açalım, hatta Hacca götürelim... Hayır, bir halkın sürgüne gönderildiği yer, o halka vatan olamaz! Özbekistan, Kırgızistan ve Kazakistan'da yaşanan hadiseler bunun açık ispatıdır! "Artık burada yaşayacağız." diyenler, öyle karar vermişse mesele yok! Biz onlara bu fikri telkin edemeyiz; zira bu aynı zamanda sürgün hayatına devam edip, bir zaman sonra da esamisi okunmamak demektir. Haa bir de oralarda sık dinlediğimiz şu husus var: "Bize diyorlar ki siz burada kalın. Müteahhitlerimiz filan geliyorlar, dil, kanun ve yol iz bilmiyorlar! Siz onlara yardım eder hem de maaş alırsınız. Biz öyle yapıyoruz. Fakat müteahhidin gözü açılınca ilk işi bizi atıp oranın yerli ahalisinden

hatırlıları alıyor! Birtakım gayri ahlâkî işlere de bulaşıyor, imajımıza zarar veriyorlar!"

Bu mudur bizim insanlığımız, bu mudur yardımımız?

Son gelen haberlerden çok müteessir oldum. Türkiye'den istediği ölçüde nemalanan bir STK, Kazakistan'da "Ahıska Kızları" adı altında bir program hazırlamış. Hatta bu seneki dördüncüsüyümüş! Halk arasında dedikodulara sebep oluyormuş vs. Bir taraf diyor ki bu program, Ahıskalı kızların el becerileri ile örf ve adetlerimizi yansıtan bir programdır! Diğer taraf ise bunun bir güzellik festivali olduğunu söylüyor ve öfkeleniyor. Doğrusu konuyla ilgili açık bilgiye sahip olmadığımızdan bir şey diyemsek de afişlerin verdiği mesaj ürkütücü geliyor! Kızların isimleriyle beraber tek tek afişleri de var. Biz bunlardan sadece isimleri buraya alıyoruz! Eğer bu söylendiği gibi bir gençlik programı ise niçin sadece kızlar?

Aynı STK'nın 26 Mart 2018'de Bakü'de düzenlediği "Ahıska Kızları Yetenek Yarışması"nın videosuna baktık. Yetenekle alâkası yok! Nitekim Azerbaycan'daki hemşehriler bundan vazgeçmişler... İçinde millî ve manevî değerler diyebileceğimiz kültürle ilgili bir şey yok! İnsaf edelim; halkımızın duygu ve düşüncelerini daha ulvî hedeflere yöneltilim deriz...

Şimdi hükümetimizden istirhamımız, yukarıda dile getirmeye çalıştığımız düşünceler ışığında bundan sonraki gidişatın yeniden gözden geçirilmesidir.

